

Ј О В А Н

МИЛОШЋУ БОЖЈОМ ПРАВОСЛАВНИ ЕПИСКОП ШУМАДИЈСКИ,

СВЕШТЕНСТВУ, МОНАШТВУ И ВЕРНОМ НАРОДУ ОВЕ ЕПАРХИЈЕ:
БЛАГОДАТ, МИЛОСТ И МИР ОД БОГА ОЦА, И ГОСПОДА НАШЕГ ИСУСА ХРИСТА,
И ДУХА СВЕТОГА, УЗ РАДОСНИ БОЖИЋНИ ПОЗДРАВ:

МИР БОЖЈИ – ХРИСТОС СЕ РОДИ!

Христос се рађа – прослављате Га! Христос с неба – сусрећите Га! Христос на земљи – узвите се! Певај Господу сва земљо!

Тим речима почео је своју Божићну беседу Св. Григорије Богослов и од тада, ево шеснаест векова оне се певају у нашем црквеном богослужењу постављајући нам једна те иста питања: У чему је значај Христовог рођења за свакога од нас? Како да дочекамо Христа који силази са небеса? Како се ми можемо вазнети на небо? Како можемо прославити Христа својим Животом?

Одговор на ова питања даје нам вера у Бога и живот по тој вери. Зато нам Св. ап. Павле каже: *да вером ходимо и вером познајемо Онога Кога чекамо и Кога се надамо.* Једино хришћанство и хришћанска вера дају нам могућност да упознамо Бога и то да га упознамо не само као Бога, него као брата, као пријатеља, јер је Он Својим Рођењем постао *као један од нас.* Зато ми кроз Његово рођење и Његово оваплоћење постајемо синови Бога Оца и браћа Христова. Зато се Бог оваплотио да би са нама општио на равним основама, да би поделивши нашу судбину и проживевши наш живот, могао да нам каже истину о Себи и о нама. Коју истину? Истину да нема провалије која дели Бога и човека, да нема несавладивих препрека за сусрет између Бога и човека – очи у очи, лице у лице.

Где се тај сусрет догађа? Тај сусрет се догађа у нашем срцу. Управо, ради тог сусрета Господ је сишао на земљу, постао човек и проживео људски живот, претрпео муке и смрт на крсту, васкрсао из мртвих, вазнео се на небо, увек проповедајући Царство небеско. И све се ово збило ради тог тајанственог сусрета, како би се срушила преграда између човека и Бога коју је подигао људски грех, завист, мржња и злоба. Усељен вером у срце, Христос очишћава срце од свакога греха, и чисто срце види Бога. *Није потребно ићи за Богом на небо, и изнад неба, Он је у твом срцу, ако је Христом очишћено,* каже преподобни Јустин Ћелијски. Кроз Христа и Његово Богооваплоћење враћа се свим људима та богоподобна слобода општења и заједничарења коју смо изгубили отпадањем од Бога. Зато Св. Григорије Богослов назива Богооваплоћење *другим стварањем*, када Бог поново ствара човека, примајући на себе људско тело, *другим општењем* између човека и Бога.

Рођење Христово је повод за слављење имена Божијег, силе Божије и Љубави Божије. То је славље за Бога који је дошао у овај свет и у исто време славље за човека, управо због тог сусрета. То је догађај којим се Бог прославио међу људима и којим се човек прославља. Догађај где Бог грли човека и човек Бога кроз загревање обостране љубави.

Ништа тако не загреје људску душу и људско тело и људско срце као љубав. И овде на земљи је то тако. А кад је таква љубав и топлиота земаљска, каква ли је тек љубав Божанска која нам се даје као дар небески. Кад ми осетимо у земаљском загрљају ту снагу љубави, како ли је тек кад Бог загрли човека, кад га прими у своје наручје! Кад се Бог усели у човека, у човеково срце, у човеков ум, каква ли је то тек радост! Кад је толика радост кад се сретнемо ми, пролазни људи, како ли је велика радост Бога видети, са Богом се срести. То је овај Дан у који смо се са Богом средили, у који смо Бога видели и Бога примили. И зато, заиста, са нама је Бог, ако смо ми са Њим. То нека разумеју и неразумни, да је са нама Бог, и зато Му је Име такво – *Емануил, што значи: Са нама је Бог.*

Све што се догађа са људима на земљи, сва збивања у свету до његовог настанка, као и само постојање света и човека – све то има дубљи и далекосежнији смисао и сврху. Свет и човек су постали стваралачком Речју Божијом; они опстају силом Божијом и Промислом Божијим у њих уграђеним. Што је дубље присуство Божије у човеку и творевини, то су човек и творевина савршенији и ближи своме вечном смислу и циљу настанка и постојања у времену и простору, јер је у све постојеће уткана божанска Љубав, из које се све рађа и настаје.

Рођењем Сина Божијег, од Духа Светоготога и Марије Дјеве, обнаља се људска природа. Човек Њиме од човечијег постаје нешто много савршеније и више, постаје богочовечно биће. Њиме човечија нада постаје неуништива, а људска заједница – заједница непрекиднога ка бољем и савршенијем.

Оно што очекујем овог Божића и увек, јесте сабрање на Светој служби Божићној, око самог Тела и Крви Новорођеног Богомладенца као што су то хришћани одувек чинили и тим сабрањем грејали себе и своје породице.

Зато огрејмо душу, браћо и сестре, на огњу бадњака, Христовог симбола, и на светлости Божића. Угрејмо се светом Божанском ватром вере, наде и љубави. Мира нам треба и братског опроштаја и загрљаја, као хлеба, нама, и свима људима. Треба нам Божанске доброте и Мудрости више него ли хлеба. Божић је празник који нас опомиње на чување заједнице уопште, а посебно породице као основне ћелије Цркве и друштва. Све док смо у заједници Цркве и породице и једни са другима, знајмо да имамо наде на опстанак и боље сутра. Ми хришћани смо народ који је окренут будућности и вечности, али и садашњице. Зато не можемо да гледамо у будућност а да презиремо садашност. Погледајте око себе: није ли мало усамљених и заборављених. Обрадујте их за Божић својим даром и својом љубављу, да би сви осетили радост Божића, мали и велики, здрави и болесни, сиромашни, и људским презиром уцвељени.

Данас се мире небо и земља. Данас певају Анђели и чедни пастири и сви људи добре воље: *Слава на висини Богу, а на земљи мир међу људима добра воља*. Нека та небеска добра воља процвета у моме срцу, у твоме срцу, у срцу свакога од нас. Нека *мир Божији, онај који превазилази сваки ум* завлада у нама, и међу нама, и међу свим људима. Оппростимо Божићем једни другима, да би и нама Бог опростио, да бисмо једним срцем и једном душом могли Христа Бога прослављати, уз мирбожење и сверадосно поздрављање:

Христос се роди! Ваистину се роди!

Ваш молитвеник пред Богомладенцом Христом, ЈОВАН, Епископ шумадијски

Крагујевац,
О Божићу 2010. године